

Ἐντα καράβια πνίγησαν καὶ δεκοχτὼ φοιγάδες
καὶ μιὰ φοιγάδα γλύτρωσε κ' ἔφερε τὰ μαντὰτα
αὐτόθι.

Κ' εὐθὺς ἔσκασε ὁ δαίμονας καὶ γλύτρωσε ὁ δεσπότης
Ἡπ. (Θεσπρωτ.)

Ἐσὺ μονάχη βρέθηκες 'ς τὴν τρισαχρὴ ἀγκαλιά σου
ἄζια τὸ Θεὸ γιὰ νὰ κρατᾷς πού 'ρθε νὰ μᾶς γλυτρώσῃ
Μ. Φιλήντ., Θρύλ., ἔνθ' ἄν.

Στρίφτει ἔπειτα 'ς ἐκείνους καὶ τοὺς βάνει
νὰ φιλιωθοῦνε, (κ' ἔτσι νὰ γλυτρώσῃ)
Α. Λασκαράτ., Ποιήμ., ἔνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ -
τ ὁ ρ ω 1.

γλυτσίνα ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυτσίνη Λεξ. Δημητρ.
γλυτσίνη Π. Γεννάδ., Λεξικ. Φυτολογ. 744 Α. Χατζηνικο-
λάου, Τὰ καλλωπιστικά δένδρα καὶ οἱ καλλωπιστικοὶ θάμνοι
μας, 17 — Λεξ. Βλαστ. 464 γλυκίνη Α. Τραυλάντ., Διηγ.,
1.156 γλυτσίνα Ἀθῆν. κ.ά. — Μ. Τσιριμῶκ., Ὠρεσ δειλιν.,
45 γλυκίνη Λεξ. Δημητρ. γλυτσίνι τό, Λεξ. Δημητρ. γλυκίνη
Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *glycine*.

1) Τὸ φυτὸν Οὐισταρία ἡ σινική (*Wistaria sinensis*) τῆς
οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (*Papilionaceae*), ὡς καὶ τὸ ἄνθος τοῦ
φυτοῦ τούτου Ἀθῆν. — Π. Γεννάδ., ἔνθ' ἄν. Α. Χατζηνικο-
λάου, ἔνθ' ἄν. Α. Τραυλάντ., ἔνθ' ἄν. Μ. Τσιριμῶκ., ἔνθ' ἄν.
— Λεξ. Βλαστ. 464 Πρω. Δημητρ.: Σπιτάκια ἄσπρα χαρι-
τωμένα, κορυμμένα μέσα 'ς τὸ παρθενικὸ φύλλωμα τῆς λεύκας
καὶ τῆς φτελιᾶς, σκεπασμένα ἀπὸ γλυκίνες Α. Τραυλάντ.,
ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κ' εἴμαστε μόν' οἱ δυὸ 'ς τὸ περιβόλι,
πού ὀλάνθιστη ἡ λιγόζωη ἡ γλυτσίνα
τίς ὁμορφιές της δείχνει 'ς τὸν Ἀπρίλη

Μ. Τσιριμῶκ., ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀκακία βένετη, πα-
σχαλιά. 2) Τὸ φυτὸν Κληματὶς ἡ φλόγιος (*Clematis*
flammula) τῆς οἰκογ. τῶν Βατραχυιδῶν (*Ranunculaceae*)
Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀγροάμπελη, ἀγραμπε-
λίδα, ἀγραμπελίνα, ἀγραμπελούδα, ἀ-
γροιάμπελη, ἀγροιαμπελίδα, ἀγροιαμπελού-
δα, ἀγροιοχελιδρονιά, ἀλογάκι, ἀμπελίδα,
ἀμπελίνα, γλυκύγι, καλαμπελοῦδες,
κλημαξίδα, κληματσίδα, κληματσίνα,
κούρμπενο, κουρπερνιά, μάης, μελτσίνα,
χαρουνιά, χελιδονιά, χελιδρονιά.

γλύτωμα τό, πολλαχ. καὶ Τσακων. (Χαβουτσ.) ἐγλύτω-
μαν Πόντ. (Τραπ.) γλύτουμα βόρ. ιδιώμ. καὶ Τσακων. (Μέ-
λαν. κ.ά.) γλύτωμαν Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ.
Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γλύτουμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)
γούλωμα Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ.) Λυ-
καον. (Σίλ.)

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γ λ υ τ ω μ α. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἀπαλλαγὴ, λύτρωσις, σωτηρία πολλαχ. καὶ Καππ.
(Ἀραβάν. Γούρτον. κ.ά.) Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ.
Κερασ. Σταυρ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ.ά.): Δὲν
πρόκαμε νὰ χαρῇ τὸ γλύτωμά του ἀπὸ τὸ πρῶτο λιοντάρι
καὶ νὰ παρακ' παρουσιάζεται καὶ ἄλλο τρανύτερο λιοντάρι
μπροστά του! Πελοπν. (Φιγάλ.) Αὐτὸ δὲν ἦταν γλύτουμα,
ἦταν θάμα! Μακεδ. (Πεντάπολ.) Τσὰ γλύτωμα 'ταῖ τηρού!
(τσά = τί, τηρού = αὐτὸ) Τσακων. (Χαβουτσ.) Συνών. βλ.
εἰς λ. γ λ υ τ ω μ ὁ ς 1. β) Τοκετός, τῆς σημασίας προσελ-

θούσης ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τῶν κινδύνων ἀπαλλαγῆς
τῆς ἐγκύου Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. κ.ά.) Λυκαον.
(Σίλ.) 2) Ἀποπεράτωσις, συντέλεισις, τελείωσις ἔργου Εὐβ.
(Κάρυστ.) Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πάμφλ. Πολυχνῖτ. κ.ά.) Λυ-
καον. (Σίλ.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Πελοπν. (Δ. Κορινθ.) Πόντ.
(Ἀργυρόπ. Κερασ. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Περίδ. Πρω.
Δημητρ.: Μᾶς ἦρθε ἀπάνω 'ς τὸ γλύτωμα τῆς δουλειᾶς Λεξ.
Δημητρ. Σήμιρα κάναμι τὰ γλυτώματα 'ς τοῦ τάδι τ'ς ἐλιές
Λέσβ. (Πάμφιλ.) 'Σ σὸ γλύτωμαν ἀπάν' Πόντ. (Χαλδ.) ||
Φρ. Ὠρεσ καλές, καλὰ γλυτώματα καὶ προικιὸ νὰ τὸ δώσῃς
(εὐχὴ κατὰ τὴν θεμελίωσιν οἰκίας) Εὐβ. (Κάρυστ.) Συνών.
βλ. εἰς γ λ υ τ ω μ ὁ ς 2.

γλυτωμονή ἡ, Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Σταυρ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ ὁ ρ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-μ ο ν ῆ.

1) Γ λ υ τ ω μ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Ἀρρωστον γλυτω-
μονήν 'κ' ἔχ' (ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει σωτηρίαν) Πόντ. (Χαλδ.)
Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ ω μ ὁ ς 1. 2) Ἀποπεράτωσις, συν-
τέλεισις, τελείωσις ἔργου Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σταυρ. κ.ά.):
'Αοῦτο γλυτωμονήν 'κ' ἔσ (=δὲν ἔχει τέλος) Πόντ. (Ἀργυ-
ρούπ.) Συνών. βλ. εἰς γ λ υ τ ω μ ὁ ς 2.

γλυτωμός ὁ κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κοτύωρ. Οἶν.) ἐγλυ-
τωμός Πόντ. (Τράπ.) γλυτουμός βόρ. ιδιώμ. γλυτουμό
Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ ὁ ρ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἀπαλλαγὴ, λύτρωσις, σωτηρία κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ.
Κοτύωρ. Οἶν.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ. κ.ά.): Δὲν ὑπάρ-
χει γλυτωμός κοιν. Ἄν κάμης ἔτσι, γλυτωμό δὲν ἔχεις, κα-
κομοῖρα! Ζάκ. Νὰ μὴν πααίνης μακριὰ 'ς τὴ θάλασσα, γιατί
ἔχει ρουφήχτρες, μὴ σὲ καταπιῇ καμμιὰ, γιατί δὲν ἔχεις
γλυτωμό Ἰων. (Σμύρν.) Ἄμα σὲ πιάσῃ 'ς τὰ χέρια του,
κακόμοιρο, δὲ θά 'χῃς γλυτωμό Πελοπν. (Φιγάλ.) Μιὰ καὶ
σ' ἔδλεξε αὐτὴ 'ς τὰ μιτόχτενά τζης, δὲν ἔχεις γλυτωμό
Κρήτ. (Νεάπ.) Ἰὸ τὲς ἀμαρτίες πού 'καμες, γλυτωμόδ δὲν
ἔδεις Κῶς (Καρδάμ.) Νὰ μὴν ὄλο βασπατεύγῃς τὰ νερά,
νὰ βρεθῇ κανένας ἀρίτης νὰ σὲ δακάσῃ, 'ιατὶ δὲν ἔχεις γλυ-
τωμό (ἀρίτης = ὁ ὄφις δεινδρογαλῆ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Εἶδεν
πλιά ὁ κόρακας πὼς δὲν ἔχει γλυτωμό δοῦ γλυτωμοῦ (ἐκ
παραμ.) αὐτόθι. Δὲν εἶναι γιὰ γλυτουμό αὐτὴ, μέρα μὴ
τὴν μέρα σιγουπιθαῖν' Ἡπ. (Κουκούλ.) Πῆγε κὶ παντρεῖ' κὶ
αὐτείνουν τὸν ρουχαλιάρ' π' τὸν ἔπιασαν ἀπ' τὰ τῶρα τὰ
γυράματα κὶ γλυτουμό δὲν ἔχ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τοὺν
κόλλ' σὶ λῶβα κὶ γλυτουμό δὲν ἔχ', ἂν δὲν πάῃ σὶ γιατροῦς
κὶ σὶ 'σονκουμεία Στερελλ. (Περίστ.) Ἄ ντὶ κιᾶσον 'τοῦ
χέρε μι, ὃ 'σ' ἔχα γλυτουμό (ἂν σὲ πιάσω εἰς τὰ χέρια μου,
δὲν ἔχεις σωτηρίαν) Τσακων. || Φρ. Πιθαμός, γλυτουμός (ὅτι
μόνη σωτηρία διὰ τοὺς πτωχοὺς ἀπομένει ὁ θάνατος) Μα-
κεδ. (Δρυμ. Καταφύγ.) || Ἄσμ.

'Σ τὸν οὐρανὸ κὶ ἂν ἀνεβῇς καὶ κάτσης μὲ τ' ἀστέρια,
κ' ἐκεῖ δὲν ἔχεις γλυτωμό ἀπ' τὰ δικά μου χέρια
Ἡπ.

Πολλὴ φουρτούνα πλάκουσιν κὶ γλυτουμός δὲν εἶναι
Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐν ἔχω πῖό μου γλυτωμό μηδὲ Θεοῦ βοήθεια
Τῆλ. || Ποιήμ.

Κ' εἶναι τὸ σπάραμα κὶ ὁ ἀγῶνας | γιὰ γλυτωμό πού δὲ
θά'ρθῃ

